

Hồi 23

Vào Nơi Hồ Huyết

Khi diễn biến xảy ra giữa Cẩm Nguyệt và Phụng Chân thì trong phòng ngủ của Lữ Quán chàng Trung Ngọc vẫn nằm mê trong giấc ngủ bởi uống rượu có Mê Hồn Dược.

Cho đến khi Cẩm Nguyệt băng người vút đi và nàng Phụng Chân quay lại chợt thấy cửa sổ của phòng ngủ khép lại chính là lúc Trung Ngọc đã tỉnh lại sau cơn mê ngủ vì dược chất.

Trung Ngọc vừa tỉnh lại thấy mình nằm trên giường, nên ngạc nhiên suy nghĩ nhớ lại việc đã qua, rồi lẩm bẩm:

- Ô! Chàng thư sinh đồng hành lại là nàng Thắm Cẩm Nguyệt chủ nhân Phong Nguyệt Lầu.

Trung Ngọc lại đưa mắt nhìn khắp trong phòng chẳng thấy ai nên liền rảo tìm rồi khép cửa sổ lại và tự nói:

- Cẩm Nguyệt đã đi lúc nào? Mà sao ta lại nằm trên giường, ta nhớ đang cùng nàng uống rượu kia mà.

Chàng ta trầm ngâm cố nhớ lại diễn tiến sự việc. Một lúc sau chàng ta vụt đến xem lại bình rượu đang uống dở dang còn để trên bàn lắc lắc rồi rót vào chung định uống.

Chợt có tiếng nói:

- Đoàn huynh không nên uống chung rượu ấy.

Tiếp theo câu nói nàng Phụng Chân lướt vào phòng bằng cửa sổ mà chàng vừa khép hờ.

Trung Ngọc giật mình quay lại ngỡ ngàng nói:

- Hiền muội sao ở nơi đây?

Phụng Chân mỉm cười đáp:

- Đoàn huynh đã uống rượu có Mê Hồn Dược với Thấm Cẩm Nguyệt lúc khuya, chưa thỏa mãn sao giờ này còn uống độc tửu ấy nữa.

Trung Ngọc ngơ ngác:

- Huynh đã trúng độc tửu Mê Hồn Dược?

Phụng Chân gật đầu:

- Chứ huynh không còn nhớ ra sao?

Trầm ngâm một lúc Trung Ngọc gật gù:

- Phải rồi! Phải rồi! Huynh nhớ ra rồi, cũng may có muội đến kịp lúc nếu không...

Phụng Chân bật cười, tiếp lời:

- Nếu không đã bị người ta đưa về Phong Nguyệt Lầu rồi phải không?

Trung Ngọc chỉ lắc đầu, nói:

- Thật huynh không ngờ, nhưng tại sao muội biết được ngu huynh nơi này mà kịp giải cứu?

Phụng Chân mỉm cười, đáp:

- Khi huynh ngồi cùng bàn với Thấm Lang và Hà Phong thì muội đã có mặt nơi tửu lầu, và đã nghi ngờ Thấm Lang giả nam nên cố ý theo dõi.

Trung Ngọc hỏi tiếp:

- Như vậy, muội theo dõi huynh từ tửu lầu đến nơi này?

Phụng Chân gật đầu:

- Đúng vậy! Từ lúc huynh rời tửu lầu đến bãi tha ma, ma quỷ giả dạng xuất hiện và Cẩm Nguyệt từ trong quan tài bước ra sau đó hai người cùng đến lữ quán này, tiểu muội đều theo sát cả. Trung Ngọc lại hỏi:

- Khi đến lữ quán này, muội đã biết Thấm Cẩm Nguyệt giả dạng phải không?

Phụng Chân đáp:

- Quả thật lúc đầu tiểu muội chỉ nghi ngờ nhưng khi hai tên tửu nhị đưa bình rượu đến thì muội mới rõ và biết được nàng con gái ấy là Thấm Cẩm Nguyệt dụng Mê Hồn Dược đối với huynh nên vội can thiệp vậy.

Trung Ngọc liền hỏi:

- Rồi sau đó thế nào?

Phụng Chân kể sơ lược diễn biến từ khi chàng ta mê gục trên bàn cho đến lúc nàng trở vào thì chợt thấy cửa phòng khép lại.

Rồi nàng nói tiếp:

- Giờ ngộ hôm nay, tiểu muội có đáp hẹn đến Phong Nguyệt Lầu đấy.

Trung Ngọc trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Như vậy Cẩm Nguyệt đã biết sự lợi hại của thanh Hàn Phong Kiếm của muội, thế mà nàng ta vẫn thách thức, thì không thể khinh thường được.

Phụng Chân gật đầu:

- Dĩ nhiên nàng ta phải có cách đối phó mà theo sự nhận xét của tiểu muội thì Cẩm Nguyệt rất tin tưởng vũ khí Càn Khôn Quyện của nàng ta không thua kém Hàn Phong Kiếm của muội.

Trung Ngọc gật đầu:

- Nếu thế, tiểu muội phải hết sức thận trọng chớ quá khinh suất như ngu huynh, bị phải độc tử Mê Hồn suýt mất mạng rồi. Hơn nữa thanh Hàn Phong Kiếm này muội mới đem ra sử dụng thế mà giang hồ đã biết rồi.

Phụng Chân phì cười:

- Nhất định tiểu muội sẽ hết sức cẩn trọng như lời của huynh, còn sở dĩ giang hồ biết Hàn Phong Kiếm vì thanh kiếm này của phụ thân tiểu muội giao cho lão quản gia cất giữ để sau này sẽ tặng cho muội trước khi phụ thân đi đến đỉnh Đại Nhạn Sơn.

Trung Ngọc gật gù nói:

- Ngày trước, huynh cũng có nghe phụ mẫu của huynh nói đến Hàn Phong Kiếm là thanh kiếm cực âm và còn một thanh kiếm cực dương đi đôi với Hàn Phong Kiếm là Hồng Nhựt Kiếm mà phụ mẫu của huynh chưa biết ai là chủ nhân của nó và hiện ở đâu cũng chưa rõ.

Phụng Chân gật đầu:

- Muội có nghe điều ấy và thanh Hàn Phong Kiếm này vì cực âm nên không thích hợp với phụ thân, song là một danh kiếm nên giang hồ rất chú ý, do đó phụ thân của muội không sử dụng mà giao cho lão quản gia thân tín giữ là vậy.

Hai người tiếp tục chuyện trò ra chiều đặc ý lắm.

Chợt Trung Ngọc hỏi:

- Về việc vị Dược Vương Thần Y bị bắt và Thạch Toán Tử nói được hai chữ Phong Nguyệt nên muội quyết đến Phong Nguyệt Lầu phải không?

Phụng Chân gật đầu:

- Đúng như vậy.

Trung Ngọc hỏi tiếp:

- Muội có hỏi thẳng với Cẩm Nguyệt về tung tích của vị thần y không?

Phụng Chân gật đầu:

- Có nhưng nàng ta không xác nhận cũng như không phủ nhận mà chỉ nói sẽ bàn, sau khi tranh tài với tiểu muội vào giờ Ngọ hôm nay.

Trung Ngọc nghiêm giọng nói:

- Thế chúng ta cùng đến Phong Nguyệt Lầu đây chứ?

Phụng Chân gật đầu:

- Nhất định là vậy!

Trung Ngọc tiếp lời:

- Dầu sao chúng ta cũng đến Phong Nguyệt lầu song ngu huynh vẫn có e dè và dè dặt...

Phụng Chân chận lời tiếp:

- Tiểu muội cũng hiểu điều huynh lo ngại, đó là Phong Nguyệt Lầu tuy nói là tọa lạc trong thung lũng Thạch Khê nhưng nơi đó là một sào huyết tổ chức khá qui mô, nên việc phá vỡ sào huyết này hai chúng ta đảm đang chưa chắc đã đủ sức vì dưới trướng của Cẩm Nguyệt lại có nhiều đại cao thủ giúp cho nàng ta, đó là những gì trong mấy ngày qua muội đã điều tra được.

Trung Ngọc nghe nàng nói vậy không còn thắc mắc song lại lo âu một điều gì đó.

Thấy vậy Phụng Chân nói tiếp:

- Ở nơi này không phải chỉ có hai chúng ta, mà muội còn quen vị Phân Đàn Chủ của Cái Bang là Hồ Phi trưởng lão sẵn sàng trợ thủ cho chúng ta.

Trung Ngọc gật đầu:

- Thế thì hay lắm, chúng ta có được Cái Bang hỗ trợ thì có thể đối chọi với Phong Nguyệt Lâu được rồi vì nơi này không có gần với Lương gia trang nữa.

Hai người trò chuyện thêm một lúc nữa rồi ngồi dưỡng thần cho thanh thần mới sửa soạn mọi thứ cần thiết cho cuộc hành trình rồi mới ra ăn điểm tâm.

Sau khi ăn xong điểm tâm, hai người rời lữ quán để tiến lên thung lũng Thạch Khê.

Cũng may Phụng Chân đã có điều tra dò biết vị trí tọa lạc của Phong Nguyệt Lâu nên hai người đi khá nhanh vì không mất thời gian tìm kiếm địa điểm, đầu đường đi rất khó khăn là điều tất yếu trên dãy núi này.

Khi hai người qua khỏi cốc khẩu thì đường không còn khó khăn nữa. Hình như nơi đây, con đường có sự tu bổ của bàn tay con người.

Phụng Chân nói:

- Chúng ta đã bước vào lãnh địa của Phong Nguyệt Lâu rồi đó.

Trung Ngọc gật đầu:

- Nhìn con đường có thể hiểu được, cốc khẩu kia là địa đầu của chúng rồi đấy.

Hai người tiếp tục đi một lát nữa thì con đường khá rộng cả một khoảng dài được đắp cát thành một bờ cao, trên mặt bờ cao ấy có cắm thành hai hàng đao lỏm chỏm.

Những cây đao này, cán cắm lấp dưới cát, mũi trở ngược lên trên, cứ thế xếp thành hai hàng mỗi hàng có chừng một trăm ngọn đao thẳng tắp, mỗi ngọn đao lấp lánh dưới ánh mặt trời tua tủa hào quang lóng lánh bắn xẹt khắp nơi.

Trung Ngọc dừng lại nhìn hai hàng đao mỉm cười:

- Muội à! Cắm Nguyệt thiết lập Song Hành Đao Sa hình như muốn thử chúng ta đấy.

Phụng Chân hỏi:

- Đoàn huynh chắc đã rõ nguyên tắc về Song Hành Đao Sa này đấy chứ?

Trung Ngọc gật đầu:

- Nguyên tắc thứ nhất là Hành Đao Chiết Nhẫn nguyên tắc thứ hai là Đao Bất Nhập Sa điều này phụ mẫu huynh đã dạy rồi.

Phụng Chân tỏ vẻ thán phục chàng ta nên ra hiệu nói:

- Bây giờ huynh bên phải, tiểu muội bên trái chúng ta thi triển cho chúng biết nhé!

Trung Ngọc nói:

- Khi gặp Song Hành Đao Sa thì trong hai nguyên tắc, có thể chọn một, nhưng Cẩm Nguyệt đã cố tình thử tài chúng ta thì chúng ta cũng nên cho chủ nhân Phong Nguyệt Lầu thỏa mãn là chúng ta nên áp dụng một lúc hai nguyên tắc vậy.

Phụng Chân đưa mắt nhìn hai hàng đao thì Trung Ngọc nói tiếp:

- Một chân bước trên mũi đao, chân bước trên mặt cát, nhưng phải lưu làm thế nào để mũi đao bị đập phải cong, nhưng cong theo một chiều nhất định, và không được làm đao lún xuống mặt cát, phải giữ nguyên vị trí của đao, còn chân đập trên mặt cát, phải sử dụng khinh công thượng thừa để không lưu lại vết chân trên cát là được.

Phụng Chân phì cười:

- Việc này có phải Thẩm Cẩm Nguyệt muốn thử chúng ta hay không? Chứ giờ đây chính huynh đang muốn thử tiểu muội mà thôi.

Cả hai cùng bật cười rồi cùng ra hiệu để bắt đầu vượt qua Song Hành Đao Sa.

Khi cả hai bắt đầu hành động thì không còn tiếng cười nữa mà cả hai phải vận nội công chú tâm để tránh mọi sơ sẩy để đối phương phải kính phục, đó là tác phong võ lâm giang hồ là vậy.

Lúc hai người qua hết hai hàng đao thì họ cùng quay lại nhìn tỏ ý tự hài lòng.

Trung Ngọc lên tiếng:

- Mới nhìn thì tưởng đơn giản, song lúc thi triển công phu để vượt qua một trăm ngọn đao, ngu huynh thấy cũng quá tải rồi đấy. May thay chủ nhân Phong Nguyệt Lầu chỉ có cấm một trăm ngọn đao, chứ nếu thêm vài mươi ngọn đao nữa e rằng ngu huynh phải đuối sức mất.

Phụng Chân mỉm cười

- Dầu sao Thẩm cô nương hiểu được huynh mà nương tình chứ, nếu có may mắn chẳng là tiểu muội được hưởng lây.

Trung Ngọc lắc đầu:

- Muội nói thế ý gì?

Phụng Chân bật cười thành tiếng:

- Nghĩa là nếu một mình tiểu muội đến nơi này thì Song Hành Đao Sa sẽ tăng gấp đôi số lượng đao được cắm trên cát đấy.

Trung Ngọc cũng bật cười lớn không dám nói thêm sợ Phụng Chân châm chọc nữa.

Hai người lại tiếp tục đi một lúc nữa là hết đoạn đường phủ cát này.

Vừa lúc đó, một tiếng nổ lớn vang lên.

Tức thì, từ hai bên rặng cây rậm rạp xông ra những tên vệ sĩ võ phục đen, trên tay đều cầm đại đao lấp lánh.

Những tên vệ sĩ này liền xếp thành hai hàng dài ở hai mé đường mà những mũi đao xóc ngược lên, giao đầu với nhau tạo thành con đường, phía trên che bởi hàng đao sáng chói. Như vậy, muốn đi tới, hai người phải đi dưới hàng đao ấy.

Trung Ngọc còn lưỡng lự, nên Phụng Chân bước tới nắm tay chàng ta và nói:

- Cứ thế này chúng ta hãy đi đi thôi.

Sự bạo dạn của Phụng Chân làm cho Trung Ngọc thêm ngượng ngạo, chàng ta tuy nắm tay nàng nhưng không dám nắm thật sự, thế nên bộ dạng của chàng ta rất ngớ ngẩn.

Tuy vậy hai người vẫn mạnh dạn bước đi dưới hai hàng đao một cách bình thản không buồn liếc nhìn những tên vệ sĩ cầm đao, cho hết đoạn đường này.

Thật ra chủ nhân Phong Nguyệt Lâu Thẩm Cẩm Nguyệt cũng biết, những trò đột biến như thế không thể làm cho đối phương sợ hãi, trái lại chỉ làm trò cười, nên những đột biến sắp đặt cũng chỉ nhằm vào việc ướm thử tinh thần mà cũng dùng vào việc sắp xếp nghi lễ tiếp nghinh cho long trọng vậy thôi.

Hai người sau khi qua khỏi con đường dưới hàng đao là đã sắp bước vào Phong Nguyệt Lâu.

Vừa lúc đó, từ bên trong có mười mấy người xếp hàng đi ra mà dẫn đầu là chủ nhân Phong Nguyệt Lâu Thẩm Cẩm Nương.

Cởi bỏ lớp giả trang thanh y thư sinh, Cẩm Nguyệt bây giờ trong võ phục màu vàng với những đương thêu lấp lánh lộng lẫy, hơn nữa nàng còn choàng bên ngoài một tấm choàng màu đỏ cánh sen với nhiều nét thêu lấp lánh trông đúng là một thủ lĩnh uy nghi.

Phía sau nàng là hai lão già. Lão bên trái có vóc dáng cao lớn, mặt vàng, mắt lộ, trông rất hung dữ. Lão bên phải có thân hình loắt choắt, mắt rấn mũi mỗ kết, nhìn qua đủ thấy hình tướng của con người gian hiểm độc ác. Tiếp đến, phía sau nữa là tám chín tên thuộc hạ mặc võ phục màu xanh lục.

Lúc này Cẩm Nguyệt bước lên một bước nói:

- Phong Nguyệt lâu ân hạnh đón tiếp nhị vị giá lâm.

Phụng Chân liền đáp:

- Tôi và Đoàn Trung Ngọc đã đến đây rồi...

Phụng Chân nghiêm giọng tiếp:

- Chúng tôi đến đây theo sự ước hẹn với Thẩm cô nương chứ không còn lý do nào khác xin Thẩm cô nương hiểu cho.

Cẩm Nguyệt vẫn giữ nụ cười:

- Đúng vậy! Đúng vậy song nhớ chuyện đêm qua tôi ngạc nhiên về sự liên hệ của nhị vị nên có đôi lời hỏi thăm cũng để thêm thân tình vậy mà.

Nói tới đó, bồng nàng nghiêm sắc mặt đột ngột rồi nghiêm giọng nói:

- Đã gọi là tiếp đón, nên nơi đại sảnh đã sẵn bày tiệc mọn, xin kính mời nhị vị vào uống rượu cho trọn lễ.

Phụng Chân quay qua với Trung Ngọc:

- Chúng ta đã tự đến đây rồi thì không thể từ chối lời mời của chủ nhân Phong Nguyệt Lâu có phải thế không Đoàn huynh!

Trung Ngọc mỉm cười gật đầu:

- Ô! Mọi người nói rất phải.

Thẩm Cẩm Nguyệt khẽ gật đầu nghiêng mình mời khách rồi bước đi trước dẫn đường.

Đi thêm một đoạn nữa là đến hàng cây cao rậm rạp và khi qua khỏi hàng cây là đã thấy sơn trại được kiến trúc khá công phu và khá rộng lớn.

Qua cổng lớn của vòng rào bên ngoài là bước vào con đường trải sỏi trắng chạy thẳng tiếp qua sân rộng có nhiều cây kiểng và thảm cỏ xanh mượt mà rất kỹ thuật.

Rồi mọi người đi vào khách sảnh rộng lớn và trang trí cũng mỹ thuật vô cùng.

Nơi giữa khách sảnh có dãy bàn dài vừa dọn thức ăn còn nóng bốc hơi.

Cẩm Nguyệt cất tiếng mời:

- Bây giờ là đúng giờ, xin mời nữ hiệp và thiếu hiệp nhập tiệc.

Trung Ngọc đưa mắt sang Phụng Chân thì Cẩm Nguyệt liền nói:

- Đoàn thiếu hiệp nghi ngờ trong tiệc này có độc phải không?

Trung Ngọc chỉ phì cười ra hiệu cho Phụng Chân cùng ngồi vào bàn tiệc.

Phụng Chân nhìn Cẩm Nguyệt, nói:

- Trước khi nhập tiệc tôi muốn bàn với Thẩm cô nương về việc Thần Y có nên chăng?

Cẩm Nguyệt đáp:

- Thượng Quan nữ hiệp đã quên rồi sao? Tôi đã giao ước là muốn bàn việc gì cũng phải sau khi Hàn Phong Kiếm của nữ hiệp áp chế được chiếc Càn Khôn Quyện của tôi kia mà.

Trung Ngọc xen lời:

- Nếu vậy Thẩm cô nương có thể cho biết lão Thần Y hiện sức khỏe thế nào?

Cẩm Nguyệt bật cười:

- Đoàn thiếu hiệp khéo hỏi quá! Có gì mà thiếu hiệp nôn nóng vậy?

Phụng Chân vụt đứng lên gần giọng:

- Thôi được! Không cần dài dòng, Thẩm cô nương hãy để tôi lãnh giáo Càn Khôn Quyện của cô nương xem sao.

Cẩm Nguyệt gạt đầu:

- Hay lắm! Thượng Quan nữ hiệp, chúng ta không cần phải nói nhiều. Chúng ta hãy ra ngoài, trước đại sảnh là sân cỏ rộng lắm!

Dứt lời, chính Thẩm Cẩm Nguyệt đã lướt ra ngoài thật nhanh và theo sau là bọn thuộc hạ của nàng ta. Tiếp theo là Trung Ngọc cùng Phụng Chân cũng theo ra tức thì.

Sân cỏ rộng lớn rất tiện cho cuộc giao đấu.

Hai tên thuộc hạ đã đỡ chiếc Càn Khôn Quyện dâng lên cho Cẩm Nguyệt một cách trịnh trọng rồi cúi chào lui về phía sau.

Sau khi tiếp nhận vũ khí, Cẩm Nguyệt quay về phía Phụng Chân cất tiếng:

- Đêm vừa qua, tôi và Thượng Quan nữ hiệp cũng đã có một trận đấu, nhưng đó chỉ là trận đấu giao hảo, cả đôi bên đều có nương tay, nhưng sắp sửa đây trận đấu sẽ tận tình và mọi điều kiện như đã giao ước.

Biết không thể dùng lời lẽ để khai thác, nên Phụng Chân liền nói:

- Được lắm! Chúng ta hãy bắt đầu cuộc đấu đi.

Nàng vừa nói vừa bước ra nơi chỗ rộng của sân cỏ. Còn Cẩm Nguyệt cười khẩy một tiếng rồi nhún người nhảy theo đứng đối diện với Phụng Chân.

Nơi hiện trường đã bắt đầu căng thẳng.

Cầm Nguyệt tay cầm chiếc Càn Khôn Quyện đưa lên ngang ngực cất tiếng:

- Thắng hay bại chúng ta đã có giao ước, Thượng Quan nữ hiệp đã rõ rồi chứ?

Phụng Chân chăm nhìn vào món binh khí gọi là Càn Khôn Quyện nhưng nó không phải là một vòng bằng kim loại đơn giản như người ta tưởng mà chiếc Càn Khôn Quyện của Cầm Nguyệt rất lạ lùng.

Phía trước cũng là hình tròn như một bánh xe đúng với cái tên của nó, xung quanh vòng ngoài có tám mũi sắc nhọn dựng lên, ánh thép xanh rờn, chứng tỏ là loại đặc chế hi hữu.

Mặt sau vòng bánh xe có một cán ngắn, cầm vừa trong bàn tay, như vậy nó là loại binh khí ngắn nhưng nhất định vô cùng lợi hại.

Khi Cầm Nguyệt xoay tròn bánh xe ấy thì Phụng Chân lại phát giác điểm đặc biệt của vũ khí ấy nữa là tám mũi sắc dựng xéo trong vòng bánh xe hình như không dùng để tấn công vì một khi vũ khí ấy đánh trúng đối thủ thì những mũi sắt kia không ảnh hưởng gì, cho nên Phụng Chân chợt nghĩ ra công dụng của tám mũi sắt có hình tam giác ấy khi quay ngắn quả là những ngọn đao chém nhanh liên tiếp, như vậy quả là sử dụng để phá gãy binh khí đối phương.

Phụng Chân cười khẩy liền rút ra Hàn Phòng Kiếm của nàng ra thì ánh lóe ngời lên.

Cầm Nguyệt cất tiếng khen:

- Quả là báu kiếm hi hữu!

Phụng Chân đáp lại ngay:

- Tuy là báu kiếm thật song lợi hại thì không bằng một trong Ngũ Đại Pháp Khí của Tây Vực Ngũ Độc Quái Bà Bà.

Từ khi Cầm Nguyệt qua đất Trung Nguyên này tìm lập sào huyết nơi Bạch Linh Sơn tức vừa qua biên giới vào đất Trung Nguyên nên đây là lần đầu tiên nàng ta nghe một người nói đến lai lịch của nàng, và nàng chưa tiếp xúc nhiều với miền trong nên cũng chưa hay biết về chuyện Đoàn Trung Ngọc bầu làm tổng bang chủ, trong khi đó Phụng Chân đã ráo riết điều tra nên đã rõ về nàng ta.

Vì thế, Cầm Nguyệt rất nao núng và lo sợ, Cầm Nguyệt liền nói lớn:

- Xin mời!

Tiếng nói phát ra thật nhanh cùng một lúc với vùng ánh sáng chớp lên lóe mắt.

Phụng Chân vẫn trụ bộ, chỉ khẽ nghiêng đầu như để nhìn thật kỹ cách phát chiêu của đối phương với vũ khí kỳ lạ này.

Với một cái nhấc tay lên nhưng chiếc Càn Khôn Quyện biến hóa dị thường, vừa đánh tới, vừa đâm ngang, vừa vặn tròn vừa giạt mạnh, một thứ binh khí với cách đánh vô cùng hiểm hóc kỳ quái.

Có trong tay vũ khí này mới thấy Cẩm Nguyệt thực sự lợi hại.

Trong khi đó Phụng Chân chỉ xuất chiêu nửa thực nửa hư và không phổ lược thực sự, mà chỉ nhằm tìm biết thêm sự biến hóa của vũ khí đối phương, nhưng lúc đó Cẩm Nguyệt lại liên tục tấn công rất gấp.

Năm mươi chiêu đã qua, cho dù Phụng Chân tấn công cách nào thì Cẩm Nguyệt chỉ sử dụng hai tay để điều khiển biến hóa chiếc Càn Khôn Quyện, còn bộ pháp không hề thay đổi.

Tiến hay lùi, Cẩm Nguyệt chỉ giữ thế đối diện và chiếc Càn Khôn Quyện luôn luôn quay về phía trước, rất ít khi quay ngang hoặc quật ngược, chỉ trừ vài trường hợp cấp bách nguy hiểm.

Bên ngoài, chàng Trung Ngọc theo dõi và rất kinh ngạc về những chiêu thức kỳ ảo của Cẩm Nguyệt khi nàng sử dụng binh khí quái dị này.

Chợt có tiếng một đại hán trong nhóm năm tên đứng phía trái của nàng lên tiếng:

- Đoàn thiếu hiệp, chẳng lẽ chúng ta cứ đứng nhìn thế này mãi, chúng tôi muốn mời thiếu hiệp thử xem Càn Khôn Quyện Kiếm Pháp của chúng tôi đạt được đến mức độ nào?

Trong thâm tâm của Trung Ngọc không muốn giao thủ cùng những tên thuộc hạ của Cẩm Nguyệt, hơn nữa sự an nguy của Phụng Chân mới là điều chính yếu nên chàng ta giả như không nghe tên đại hán vừa nói mà cứ chú mục vào trận đấu.

Tên đại hán này bật cười hô hố thách thức:

- Không ngờ Đoàn Trung Ngọc lại là một kẻ sợ chết cũng dẫn thân vào Phong Nguyệt Lâu. Ôi, thật là vô liêm sỉ.

Không thể dẫn được bởi những lời phỉ báng đích danh mình như thế, nên Trung Ngọc quay qua hét lớn một tiếng rút liền trường kiếm.

Chàng có biết đâu năm tên đại hán đó là các cao thủ hàng đầu của Phong Nguyệt Lầu mà Càn Khôn kiếm Trận của chúng là một ưu thế mà bất cứ ai đã lâm chiến cũng khó thoát khỏi kiếm trận kỳ ảo ấy.

Khi lâm trận, lúc nào tấn xông cũng ít nhất ba đường kiếm tung ra một lượt và khi phòng thủ cũng có hai thanh kiếm giao đấu. Chúng hợp công hợp thủ rất nhuần nhuyễn vô cùng.

Vì vậy sau tiếng hét, Trung Ngọc liền xuất chiêu nhưng lập tức Càn Khôn Kiếm Trận liền kiến tạo vây chàng tức tốc.

Cuộc ác đấu thứ hai diễn ra và qua ba mươi chiêu, Trung Ngọc chẳng những không chiếm được ưu thế, trái lại mỗi lúc mỗi bị bao vây dồn ép.

Trong khi đó cuộc đấu giữa Cẩm Nguyệt và phụng Chân cũng đang đi vào quyết liệt.

Đã biết sự lợi hại của Càn Khôn Quyện cũng như thấy được mấu chốt của vũ khí lạ này nên Phụng Chân đã thay đổi lối giao đấu.

Nàng khẽ nghiêng mình bên trái rồi chuyển nhanh sang phải, thanh Hàn Phong Kiếm tung ra một lượt ba chiêu và kiếm quang tỏa hàn khí bao phủ đối phương. Lối xuất chiêu liên hoàn như thế đã làm cho Cẩm Nguyệt lúng túng và liên tục thối lui.

Đến lúc này, lúc Cẩm Nguyệt rơi vào tình trạng nguy hiểm, thì nàng ta tận dụng kỳ sở biến hóa của vũ khí mà nàng đang sử dụng.

Quả thật trong lúc thối lui, bất ngờ Cẩm Nguyệt trụ bộ xuống tấn, hai tay chịu thẳng chiếc Càn Khôn Quyện, song cách chịu này bắt từ dưới xốc lên, như thế là cách chịu ngang thanh kiếm.

Phụng Chân thấy vậy cười thầm rồi hét lên một tiếng, đường kiếm của nàng vẫn theo đà lúc này, nhưng bây giờ thì nàng không thu kiếm lại mà cố tình đẩy ngang thanh kiếm vào khe hở của những mũi đao sắc bén trong Càn Khôn Quyện.

Quả nhiên, thanh kiếm của Phụng Chân liền bị kẹt trong Càn Khôn Quyện.

Vì bất cứ món binh khí nào, một khi đã bị gài chặt trong khe hở của Càn Khôn Quyện, thì kể như khó bảo toàn, cho dù binh khí ấy cứng chắc hoặc mềm dẻo nếu chiếc Càn Khôn Quyện xoay tròn là lập tức gãy lìa ngay.

Nhưng bây giờ đây nàng Phụng Chân đã cố tình gài kiếm vào và nàng đã thấy được mấu chốt vũ khí đối phương, nên nàng nhất quyết hành động thật táo bạo như vậy.

Thế nên, lúc để cho thanh kiếm mắc kẹt vào những khe hở của vũ khí đối phương và khi Cẩm Nguyệt mím môi để vận lực xoay Càn Khôn Quyện thì Phụng Chân liền chộp luôn bàn tay trái vào đốc kiếm cùng với bàn tay phải đang cầm, rồi nàng vội nghiêng mình sang trái, dồn nội lực vào cả hai tay giật mạnh.

Tiếng thép của hai vũ khí cọ xát vào nhau rít lên và lửa bắn tóe ra xanh rờn.

Hai phần ba chiếc Càn Khôn Quyện đã bị thanh Hàn Phong Kiếm tiện ngang.

Những mảnh vụn ở phần đầu của chiếc Càn Khôn Quyện bắn tủa ra mang theo những tia lửa xẹt.

Càn Khôn Quyện cấu tạo bằng loại thép tôi luyện đặc biệt nếu không phải là Hàn Phong Kiếm thì chắc không một thứ sắc bén nào có thể chém đứt được nó.

Nhưng, khi những mảnh vụn ở phần đầu của chiếc Càn Khôn Quyện bắn ra, thì từ trong cái cán của nó liền có một vệt màu vàng óng ánh bắn ra theo. Vệt vàng ấy khoảng một gang tay mà dưới ánh mặt trời chiếu lóe lên sáng ngời.

Vệt vàng ấy chính là một con "Kim Xà Vương" nó chỉ lớn bằng ngón tay, đầu nó hình tam giác, mắt đỏ vành miệng đỏ, đó chính là loại rắn cực độc của miền Tây Vực.

Khi con Kim Xà Vương thoát ra khỏi cái cán của Càn Khôn Quyện, thì phóng vọt vào giữa mặt của Phụng Chân và khi gần sát, nó lại chúi ghim thẳng vào yết hầu của nàng.

Cho dù có đề phòng, nhưng khoảng cách quá gần, mà con Kim Xà Vương phóng vút quá nhanh, nên khó bề tránh kịp, huống hồ nàng Phụng Chân sau khi gài thế để tiện đứt Càn Khôn Quyện, thì lúc đó đôi bên vận dụng quá nhiều nội lực đồng thời ở trạng thái đặc thủ nên có chút thờ ơ, cho đến khi phát giác Kim Xà Vương phóng tới thì quá cận kề rồi.

Tuy thân pháp của Phụng Chân thật nhanh nhưng chỉ kịp nghiêng người nên con Kim Xà Vương mới không trúng yết hầu mà trúng vào xéo bên ngực gần đầu vai của nàng.

Lập tức Phụng Chân hoành kiếm xốt ngang thân rắn làm con độc xà đứt đôi.

Cẩm Nguyệt bật cười the thé:

- Thượng Quan Phụng Chân, dẫu sao ngươi sẽ được chết êm thắm, bởi độc chất của Kim Xà Vương rất ư dễ chịu, cái chết cứ nhẹ nhàng từ từ mà đến để đỡ ngươi ngủ ngàn năm vậy thôi.

Trung Ngọc tuy giao đấu với năm đại hán cao thủ nhưng khi thấy Kim Xà Vương phóng cắn Phụng Chân như thế, chàng ta hét lớn một tiếng đánh lui ba tên đại hán rồi tức tốc phóng về phía Phụng Chân.

Nhưng hai tên đại hán liền bám sát ngăn chặn để kịp ba tên kia tiếp đến ngăn chặn Trung Ngọc như cũ.

Trong tình thế này nếu muốn thoát ra, nhất định phải hạ sát thủ đó là điều Trung Ngọc rất e dè bởi tuyệt chiêu kiếm pháp của chàng nếu không phải là trường hợp cực kỳ nguy biến thì không được sử dụng đó là lời ghi chú trong Huyết Long Kiếm Phổ.

Nhưng giờ đây, nếu không xử tuyệt chiêu kiếm pháp ấy thì khó mà thoát khỏi vòng vây nhanh chóng để chu toàn an toàn an nguy cho Phụng Chân.

Bởi thế Trung Ngọc liền hét lên một tiếng lớn, rồi thi triển Huyết Long tuyệt chiêu kiếm pháp.

Chỉ thấy thân hình chàng xoay cực nhanh và thanh trường kiếm cũng theo đó cuộn cuộn xoay tít tạo tám con rồng màu hồng phủ chụp lấy đối phương.

Tất cả đều cực kỳ nhanh, nhanh đến nỗi không ai thấy kịp, không ai nghe một tiếng thét nhỏ nào mà chỉ thấy ba chiếu đầu của ba đại hán cao thủ văng lông lốc trên thảm cỏ xanh, trong khi ba thân xác chưa kịp ngã, chỉ có những vòi máu phun lên mà thôi.

Cùng lúc ấy, với thân pháp còn xoay tít mờ ảo thì đột nhiên thanh trường kiếm trong tay Trung Ngọc bay vút đi cắm phập vào giữa ngực một tên đại hán khác, đẩy hắn bắn bật lùi về phía sau và thanh trường kiếm ghim thân hình hắn vào thân cây như dán chặt vào đó.

Còn lại một tên đại hán kinh khiếp trước kiếm pháp của chàng chỉ biết chạy thụt lùi trong hốt hoảng cực độ.

Lúc này Trung Ngọc nhìn người đã đáp ngay trước mặt của Phụng Chân, lấy thân che cho nàng,

Đồng thời song chưởng vận toàn lực đẩy mạnh vào giữa ngực Cẩm Nguyệt.

Bình!

Toàn thân Cẩm Nguyệt bị trúng song chưởng bắn ngược về phía sau hơn một trượng.

Trung Ngọc liền chụp lấy tay Phụng Chân vừa chạy bay ra khỏi cốc vừa hỏi:

- Hiền muội, còn có thể vận dụng khinh công không?

Phụng Chân dùng mũi kiếm gạt cho nửa thân còn lại của Kim Xà Vương rơi khỏi ngực nàng, thì nàng đáp khẽ:

- Tiểu muội không sao, vì đã vận nội công làm cho độc xà ngưng tụ nơi vai, huynh hãy thi triển khinh công thoát nhanh vì Cẩm Nguyệt nhất định sẽ sử dụng Độc Thiên Thối truy đuổi chúng ta.

Vừa lúc ấy, quả thật tiếng ve sâu rít xé không gian.

Cả hai ngược nhìn thì thấy năm chiếc Độc Thiên Thối đang truy đuổi phía sau họ vút tới.

Phụng Chân khẽ bảo chàng:

- Huynh hãy sử dụng Hàn Phong Kiếm này cố đánh rơi ba con đối diện kia, còn hai con kia để mặc cho muội xử trí.

Trung Ngọc liền tiếp nhận thanh báu kiếm nhưng vẫn lo ngại cho Phụng Chân nên hỏi:

- Muội còn sức chịu đựng nổi không?

Phụng Chân chưa kịp đáp, thì năm chiếc Độc Thiên Thối đã tới ngang đầu.

Trung Ngọc liền vung thanh kiếm với một chiêu thức chính xác, lập tức ánh kiếm lóe lên nghe "rào rào" thì hai chiếc Độc Thiên Thối đã bị báu kiếm chém đứt rơi ngay xuống đất.

Trong khi đó, Phụng Chân dùng chuông phong đánh rụng luôn ba con ve sâu trong chớp mắt.

Sợ Trung Ngọc lo âu nên Phụng Chân an ủi:

- Huynh hãy yên tâm, muội còn đủ sức gắng gượng vì độc chất chưa thể lan trong thân thể của tiểu muội.

Chàng gật đầu, rồi nắm chặt tay nàng cùng lao thẳng về phía trước, cố dùng thuật khinh công để thoát khỏi địa phận nguy hiểm này.

Qua mấy khúc quanh, Trung Ngọc vội dùng chân ngỏ ý săn sóc vết thương cho Phụng Chân nhưng nàng lắc đầu:

- Vết thương của tiểu muội chưa thể phát tác, mà bọn Cẩm Nguyệt nhất định sẽ truy đuổi theo chúng ta, vậy chúng ta phải thoát đi là hơn.

Trung Ngọc áy náy:

- Ngu huynh sợ chạy mãi làm tiểu muội mất sức, lúc ấy chất độc phát tác thì cực kỳ nguy hiểm.

Phụng Chân lắc đầu:

- Mọii tự biết thân, bây giờ chúng ta phải cố gắng đi nhanh ra khỏi khu vực này là điều cần thiết.

Thấy không thể nói gì hơn nên Trung Ngọc liền nắm lấy tay Phụng Chân tiếp tục lao đi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>